

[Anne Grete Holmsgård]

ser, og det må være en opgave for de skatteydere, der tjener godt, at betale mere, men gør det over skatterne og ikke gennem, at man direkte pålægger de enkelte brugere at betale mere og mere for ydelserne. Det vil komme til at ramme skævt.

Jeg vil godt komme med nogle kommentarer om de enkelte ændringsforslag, der foreligger, og navnlig om ændringsforslagene til bistandsloven.

For det første indfører man nu en maksimumsgrænse for den støtte, der kan udbetales over kontanthjælpskontoen, § 37 i bistandsloven, og det er blevet erkendt gennem svar, vi har fået i socialudvalget, at det vil ramme ca. en tredjedel af de bistandsmodtagere, der er. Det er en udregning, der er foretaget på baggrund af 1978, men når man ser på bistandsstatistikken, er det jo tydeligt, at der kommer flere og flere folk ind i den. Man sætter et fast maksimum for dagpenge, og så siger man, at hvis folk har udgifter ud over det, kan de ikke få dem betalt.

Princippet i § 37 og princippet i bistandsloven i det hele taget har fra starten været, at man skulle skønne over den enkelte families udgifter, og det skøn, man foretager i kommunerne i dag, er et skøn over de faste udgifter, folk har, og så giver man et ikke særlig stort beløb til underhold. Nu skal man altså til at give mindre til i hvert tilfælde en tredjedel af dem, der modtager kontanthjælp over § 37. Vi ved ikke, hvor meget det drejer sig om; det drejer sig formodentlig om meget varierende beløb. Jeg mener faktisk, at socialdemokratiet selv er med til at undergrave det skønsprincip, som de fra starten var tilhængere af, da bistandsloven blev indført.

Jeg mener desuden, at det er meget farligt, når man i den samme § 37 indfører en pasus, hvorefter man udvider den støtte, som det sociale udvalg skal give modtagerne, efter at de har modtaget forbigående hjælp i 3 måneder. Man siger, at nu skal man ikke bare hjælpe dem med revalidering, uddannelse, eller hvad det nu drejer sig om, man skal også støtte dem i at nedbringe deres faste udgifter. Det betyder, at mange allerede får nedbragt deres faste udgifter, så snart de går på kontanthjælp, på forbigående hjælp, og så får de støtte og vejledning til at nedbringe dem igen efter tre måneder.

Jeg kan kun se to tendenser i dette. Den ene er den: nu presser vi bistandsnyderne en lille smule mere, for gennem at presse dem kan det være, de opper sig lidt og selv gør en større indsats for at finde sig et job et eller andet sted. Den anden er en glidende tendens til, at man hurtigere går over på varig hjælp, den type hjælp, hvor man er opgivet af samfundet, hvor enhver form for revalidering er opgivet, og hvor man regner med, at man skal understøtte folk med et minimumsbeløb, og så må de ellers sørge for sig selv resten af tiden.

At man nu vil indføre et behovskriterium inden for en række paragraffer i bistandsloven – det være sig § 48, der drejer sig om støtte til handicappede børn, der bor hjemme, eller § 46 – mener jeg er farligt, og vi er modstandere af, at man begynder at indføre et behovskriterium, når det drejer sig om handicappede. Det er hårdt at have et handicap, både for den der har det, og når det drejer sig om børnene, også for forældrene. Vi mener ikke, der er nogen rimelighed i, at man begynder at indføre et behovskriterium netop for handicapydelse. Vi er også modstandere af, at man begynder at indtægtsregulere invaliditetsydelsen. Det er ikke en pension, men et beløb, der gives til folk til dækning af de merudgifter, de har på grund af et handicap, og som en nødvendig støtte, hvis det overhovedet skal være menneskeligt muligt at opretholde det job, de har, og de, der får invaliditetsydelsen i dag, er jo folk, der har job. Så synes jeg, det er mindre væsentligt, om man eventuelt kan sige: ja men 160.000 kr. er jo en meget god indtægt, for det er stadig væk hårdt at have et handicap, det er hårdt at klare sig, og man har en lang række merudgifter.

Med hensyn til indførelsen af et behovskriterium i § 46 vil jeg godt sige lidt om, hvad § 46 egentlig bliver brugt til. Den bliver i meget stor udstrækning brugt til at støtte unge eller store børn, der af forskellige årsager ønsker at flytte hjemmefra, men som stadig væk er under myndighedsalderen, og som stadig væk er ude af stand til at klare sig selv økonomisk. Det er børn, der ønsker at flytte hjemmefra, fordi de har sociale problemer i familien, fordi de ligger i skænderi med familien eller af forskellige andre årsager. Når man nu indfører et behovskriterium her, siger man: ja men det kan da godt være,